

# ΤΑ ΚΟΡΟΜΗΛΛΑ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ΖΕΣΤΑΜΑ



## ΓΡΑΦΟΥΝ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΓΓΕΛΗΣ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΚΟΖΗΣ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΟΥΚΑΣ  
ΜΑΝΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ - ΜΑΡΙΝΑ ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ - ΘΩΜΑΣ ΚΟΡΟΒΙΝΗΣ  
ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ - ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΟΔΙΝΟΣ - ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ  
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΡΟΒΙΑΣ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΑΜΠΑΡΔΩΝΗΣ - ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΟΡΟΓΚΑΣ  
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΧΡΟΝΗΣ - ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΩΜΕΝΙΔΗΣ - ΘΑΝΑΣΗΣ Θ. ΝΙΑΡΧΟΣ

## ΣΧΕΔΙΑ

ΑΛΕΞΗΣ ΒΕΡΟΥΚΑΣ - ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΝΑ - ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΤΣΙΓΙΑΝΝΗΣ  
ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΟΓΚΑΣ - ΘΑΝΑΣΗΣ ΜΑΚΡΗΣ - ΤΑΣΟΣ ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ  
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕΤΖΙΚΩΦ - ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΚΟΡΟΣ - ΝΤΙΝΟΣ ΠΕΤΡΑΤΟΣ  
ΚΩΣΤΑΣ ΣΙΑΦΑΚΑΣ - ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΟΡΟΓΚΑΣ - ΜΑΡΙΟΣ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ  
ΑΛΕΚΟΣ ΦΑΣΙΑΝΟΣ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΨΥΧΟΠΑΙΔΗΣ

## ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΘΑΝΑΣΗΣ Θ. ΝΙΑΡΧΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2017

Έτος 1ης έκδοσης: 2017

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.**

ΓΡΑΦΕΙΑ: Θεμιστοκλέους 104, 106 81 Αθήνα

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

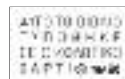
Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

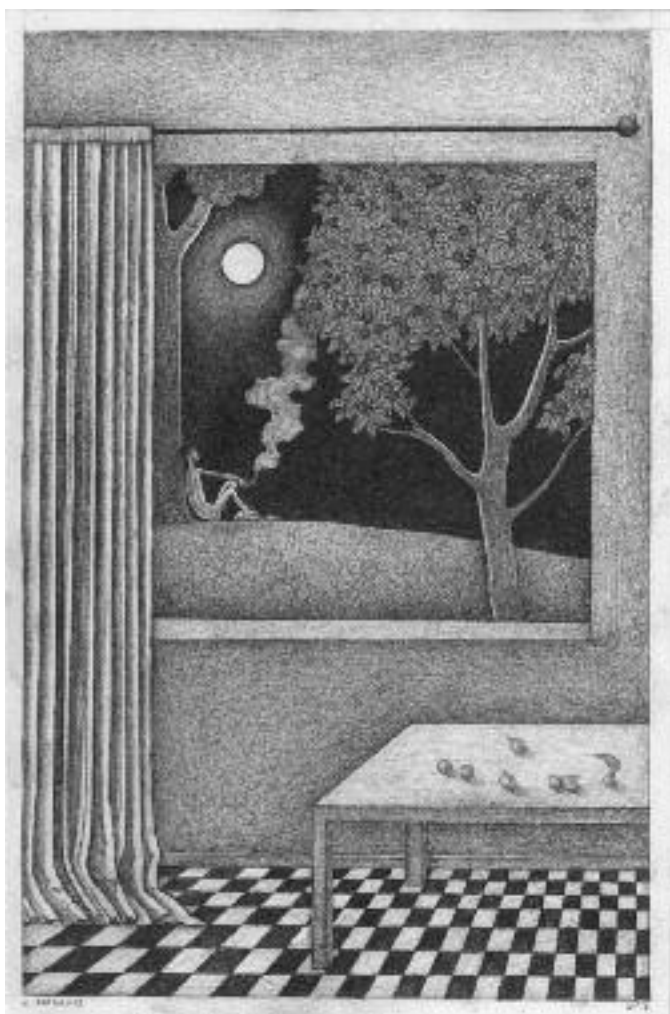
**www.kastaniotis.com**

ISBN 978-960-03-6303-6



## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΓΓΕΛΗΣ: Χωρίς φωτοστέφανο . . . . .	9
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΚΟΖΗΣ: Αντιπαροχή . . . . .	11
ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΟΥΚΑΣ: Στις γέφυρες του Κένιγκσμπεργκ . . . . .	19
ΜΑΝΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ: Το πιρούνι . . . . .	25
ΜΑΡΙΝΑ ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ: Δίλημμα: κορόμηλα ή τζάνερα; . . . . .	31
ΘΩΜΑΣ ΚΟΡΟΒΙΝΗΣ: Καίσαρ, ή Όλα είναι εκ Θεού . . . . .	57
ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ: Αναλούλουδα . . . . .	65
ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΟΔΙΝΟΣ: Εμμανουέλα . . . . .	75
ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Πέτρα σκανδάλου . . . . .	91
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΡΟΒΙΑΣ: Η κότα με τα χρυσά αυγά . . . . .	99
ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΑΜΠΑΡΔΩΝΗΣ: Ο λαγός της Ιστορίας . . . . .	111
ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΟΡΟΓΚΑΣ: Η κορομηλιά . . . . .	117
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΧΡΟΝΗΣ: Ένα καλοκαιρινό βράδυ . . . . .	123
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΩΜΕΝΙΔΗΣ: Ο παπάς ο παχύς . . . . .	133
ΘΑΝΑΣΗΣ Θ. ΝΙΑΡΧΟΣ: Το κουσούρι της κορομηλιάς . . . . .	161



*Κώστας Σιαράκας*

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΓΓΕΛΗΣ



*Χωρίς φωτοστέφανο*

**Ε**ΚΕΙΝΗ τη νύχτα που ανατινάξαμε το φεγγάρι και προχωρήσαμε με την αίγλη των ερειπίων του στο βλέμμα κι ένα επίτομο λεξικό παραμάσχαλα προς το δάσος.

Εκείνη τη νύχτα που υποχωρούσαμε μέσα στο δάσος, όπως μέσα στη λήθη ή μέσα σ' έναν καθρέφτη μετά από έναν επώδυνο χωρισμό, κι είχαμε ταϊσμένα τ' αστέρια απ' τις διαψεύσεις μας κι εκείνα γουργούριζαν νωχελικά μες στα μαλλιά μας. Και τι άχαρο που ήταν το δάσος, γεμάτο πεθαμένους φίλους, ακουμπισμένους στους κορμούς των στυφόδεντρων και στο χώμα, σαν κάποιος να τους απόθεσε εκεί απαλά και μετά να τους ξέχασε.

Εκείνη τη νύχτα που τα ηλιοτρόπια δεν κοιμήθηκαν και φώτιζαν μ' ένα αμείλικτο χρυσαφί τους δρόμους,

σβήνοντας τις ελπίδες του μοναχικού με το ποδήλατο, του μοναχικού με το αμπέχονο, του μοναχικού με το πριόνι· γιατί κανείς τους δεν ήθελε φωτοστέφανο.

Εκείνη τη νύχτα που σβήναμε τους ανθρώπους σαν κεριά ή σημειώσεις σε τηλεφωνικό κατάλογο σαν κάποιος που αιφνιδίως ξέχασε μια Μαρία – αν δεν τη γνωρίσατε, εύκολα θα την ξεχάσετε κι εσείς.

Εκείνη λοιπόν τη νύχτα που άνοιξα το λεξικό κι έπεσα πάνω στη λέξη «κορόμηλο» και «κορομηλέα», «αβράμηλο» και «τζάνερο», κι έτρεχαν τα δάκρυα μες στη λευκή σελίδα κι έγινε ένα καινούργιο ποτάμι και μας πήγαινε.

Σας συνιστώ να μην πιείτε ποτέ νερό απ' αυτό, το πρόσωπό σας θ' αλλάξει.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΚΟΖΗΣ



## Αντιπαροχή

**Π**ΕΡΑΣΑ χτες για ακόμα μια φορά από την παλιά μου γειτονιά. Εκεί, δεξιά όπως στρίβει ανηφορικά και επιταχύνει μαρσάροντας το αστικό λεωφορείο, βρίσκεται το Πατρικό. Μια ταμπέλα τοποθετήθηκε απ' έξω: «Οικοδομικές Επιχειρήσεις Θάνος Κάπως Έτσι».

Στέκομαι στο απέναντι πεζοδρόμιο, δίπλα σ' εκείνο το ανέκαθεν χορταριασμένο οικόπεδο, και παρατηρώ το παλιό μας σπίτι. Δεν είναι τελικά τόσο μεγάλο όσο νόμιζα κάθε φορά που το έφερνα στον νου μου, ούτε καν τόσο ψηλό όπως φάνταζε στα παιδικά μου μάτια. Είναι λευκό και διώροφο, με μια μικρή αυλή μπροστά στην κεντρική οδό. Τον παχύ ίσκιο της μονοπωλούσε η ώριμη και στιβαρή κορομηλιά με τους ολοπόρφυρους κι ελαφρά υπόξινους καρπούς της. Μικροί τούς ξέραμε ως «ερίκια» και στο σχολείο τούς

μάθαμε και ως «τζάνερα». Τόσο μεστή ήταν η επίγευσή τους στα χρόνια, ώστε κάθε φορά που κατακρημνίζονταν με θόρυβο στο χώμα, δεν τα μαζεύαμε καν κι εκείνα σκόρπιζαν παντού ολόγυρα, κατακυριεύοντας τον μικρό μας κόσμο της μικρής μας αυλής.

Για πολλά χρόνια ο μισός κάτω όροφος του Πατρικού ήταν πρατήριο άρτου. Το διατηρούσε μια μικροσκοπική γυναίκα με χαρακτηριστική, ένρινη φωνή, η Μπέτυ, με ένα χαϊδευτικό να ακολουθεί εξευμενιστικά τη σκελετική της δυσπλασία, η Μπέτυ η Καμπουρίτσα.

Παραμερίζω την καγκελόπορτα της αυλής και τον ρυτιδωμένο πλέον κορμό του δέντρου. Με δυο δρασκελιές φτάνω στη σιδερένια εξώπορτα με τη μεγάλη γυάλινη επιφάνεια, αποφεύγοντας να πατήσω τις σαρκώδεις δρύπες που αποσυντίθενται τελετουργικά στη γη.

Στην είσοδο, ένας μεταλλικός κρίκος κρέμεται από τον σύρτη και από αυτόν κρέμεται με τη σειρά του το κλειδί, εκείνο το Μεγάλο. Στην κόχη με τα ρολόγια της ΔΕΗ, μέσα σε ένα πήλινο σκεύος, όπως αυτά όπου ψήνεται το γιουβέτσι ή σερβίρεται το γιαούρτι με πέτσα, βρίσκεται ένας φακός σε περίπτωση διακοπής ρεύματος. Στον στενό διάδρομο από την πόρτα ως τα πρώτα σκαλάκια παρκάρω τη βέσπα. Ακόμα φαίνονται στο μωσαϊκό οι τρύπες και το φαγωμένο από τον ορθοστάτη δάπεδο.





*Ντίνος Πετράτος*

Δεξιά και αριστερά στους τοίχους, έργα χαλκογραφίας με τις δύο βασικές τεχνικές που μάθαμε στη Μορφωτική Πολιτιστική Κίνηση «Ο Μακρυγιάννης». Η μία τεχνοτροπία ανάγλυφη και παραγεμισμένη με γύψο. Η άλλη σκαφτή και διακοσμημένη με ζωηρόχρωμα σμάλτα. Εναλλαγή κοίλων και κυρτών επιφανειών στο ίδιο έργο, που ωστόσο έχουν ένα κοινό σημείο: λουστράρονται αφού πρώτα περαστούν με βρωμιούχο κάλιο – βρωμιούχο όνομα και πράγμα, δυο κομμάτια ορυκτές πέτρες σε ένα πλαστικό μπουκάλι με αυθεντική οσμή υπονόμου.

Ανεβαίνω τα σκαλάκια και φτάνω στην κυρίως είσοδο του σπιτιού. Στο κουδούνι αντικρίζω βιδωμένη την ταμπέλα με την καλλιτεχνική γραμματοσειρά, όπου αναγράφεται το ονοματεπώνυμο του ιδιοκτήτη και η επαγγελματική του ιδιότητα. Μπαίνω στον προθάλαμο με τις χωνευτές ντουλάπες, πρωτοποριακό στοιχείο εσωτερικού σχεδιασμού για την εποχή. Το παρκέ τρίζει στο κάθε μου βήμα. Να το υπνοδωμάτιό μου, με την ανοιγόμενη πολυθρόνα με το μάλινο κάλυμμα για κρεβάτι, δίχρωμη, με δυο λευκές ρίγες εκατέρωθεν μιας κεντρικής καφέ. Ιδιαίτερα μου αρέσει εκεί όπου κουφώνει το μαξιλάρι της πλάτης της όταν πέφτει –η φράση «ήρθε κουτί» γι' αυτό το μαξιλάρι γράφτηκε–, όταν παρακολουθώ ασπρόμαυ-

ρα τους «Αγγέλους του Τσάρλυ» και τις «Ρίζες» του Κούντα Κιντέ. Το βράδυ που ξαπλώνω κι ο τόπος ησυχάζει, ακούω το σαράκι να τρέφεται με το ξύλο και προσπαθώ να εντοπίσω από ποιο ακριβώς σημείο στο πάτωμα ακούγεται ο ήχος από το έντομο.

Στο σαλόνι ο παππούς με τον μπαμπά τα λένε σε έντονο ύφος μπροστά από την τηλεόραση. Ο ένας, ο παππούς, Μικρασιάτης πρόσφυγας κι ακραιφνής βενιζελικός κάποτε, νυν καραμανλικός, αδιάπτωτος ψηφοφόρος του Καραμανλή του θεού. Ο άλλος, ο μπαμπάς, κομμουνιστής, συνεπής με τις αρχές του μέχρι τέλους: ακτήμων. Απαξιώνουν κι αποθεώνουν εναλλάξ τον Μεγάλο Τιμονιέρη του κοινοβουλίου που εισέρχεται με το ζιβάγκο στην αίθουσα.

«Βρε, καλώς τον πασά μου!» με υποδέχεται ο παππούς.

«Τώρα σχολάσαμε; Απογευματινός σήμερα, έτσι; Μη στεναχωριέσαι, σε λίγο θα καταργηθούν κι οι διπλοβάρδιες. Τώρα το βλέπουμε στη βουλή. Ο Αντρέας, εκτός από αυτό, θα το κάνει και πενθήμερο το σχολείο από εξάήμερο που είναι σήμερα. Άντε, πήγαινε τώρα στην κουζίνα να τσιμπήσεις, σε περιμένουν», με καλωσορίζει ο Πατέρας.

Στην κουζίνα με το βαρύ μοναστηριακό τραπέζι η γιαγιά με τη μαμά τα λένε σαν μάνα με κόρη. Με πε-

ριμένουν από ώρα με ανοιχτές τις αγκαλιές, ενώ τριγυρνά παντού στα δωμάτια ο αδελφός μου, σπόρος με σγουρά μαλλιά, αεικίνητος και ζωηρός, με ένα ιώδες κορόμηλο στο στόμα, ξεφλουδισμένο από τα μυτερά νεογιλά του ριζάκια.

Κι εγώ στέκομαι ακόμα μαρμαρωμένος στο απέναντι χορταριασμένο οικόπεδο να κοιτάζω το παλιό μας σπίτι, το Πατρικό, λίγο πριν το κατεδαφίσει η αντιπαροχή. Το ακούω που μου φωνάζει σύγκορμο σιωπηλά, όπως τότε που γυαλοχαρτάραμε με τον Πατέρα και τον Μικρό την τοιχοποιία για να κολλήσουμε την καινούργια ταπετσαρία, αυτή με τους ελικοειδείς μαϊάνδρους, και στο ραδιόφωνο ακουγόταν η Μαρινέλλα:

*Είκοσι τρεις Απριίληδες  
τη νιότη σου βαραίνουν,  
των κοριτσιών τα όνειρα  
στα μάτια σου πεθαίνουν.*

«Για σένα γράφτηκε», μου λέει ο μπαμπάς, τώρα που έγινα συνομήλικος των στίχων, και με κοιτάζει ίσια, κατάματα, σταματώντας για μια στιγμή να γδέρνει το δέρμα του κονιάματος.

Το ακούω ολοκάρφα το παλιό μας σπίτι που μου

φωνάζει σύγκορμο σιωπηλά, κι ας φρενάρει εκκωφαντικά το λεωφορείο στην κατηφόρα – άλλαξε το δρομολόγιό του, λέει, δεν μαρσάρει πλέον στην ανηφόρα, παρά κατεβαίνει ορμητικά από την αφετηρία, με τις δυσκόπλακες να στριγγλίζουν πριν από τη φουρκέτα της διασταύρωσης. Τώρα πια είμαι εγώ ο μπαμπάς που φοβάται, «Τα μάτια σου δεκατέσσερα στα αυτοκίνητα όταν διασχίζεις τον δρόμο!». Τώρα πια είμαι εγώ ο πολλών πραγμάτων υπεύθυνος, ακόμα κι όταν «... η ταπετσαρία δεν ξεκολλάει με τίποτε από το ντουβάρι, αδελφέ!», που μου λέει πριν από την κατεδάφιση ο μάστορας ο Θεοδώρης ο Σερίφης –Σερίφης διότι το πρωί είναι αστυνομικός στο επάγγελμα και τα απογεύματα χαρτζιλικιώνεται με τα μερεμέτια. «Αμ, σας θυμάμαι από τότε! Έτσι φανατικά που την κολούσατε με τον γέρο και το καρντάσι σου με γλουτολίγη, ήρθε κι έγινε ένα με το τσιμέντο, δέρμα κανονικό! Μα κι εσύ τι θες να την κάνεις, βρε αγόρι μου, αυτή τη σαβούρα με ένα κομμάτι τσίχλα και λίγο τούβλο πάνω της; Το τείχος του Βερολίνου γκρεμίζεται και τη θες για σουβενίρ, Αγίου Νέστορος και Ανδρέα Μιαούλη γωνία;» – αντί για κορόμηλα σωριασμένα στο έδαφος να σκορπίζουν παντού ολόγυρα, πλημμυρίδα του αμφιβληστροειδούς που κατακυριεύει τον κατακερματισμένο μας μεγάλο κόσμο της μικρής μας αυλής;